

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 5 lutego 2015 roku G. Ł. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od T. M. kwoty 26.000 Zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 marca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa advokackiego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu podano, że w dniu 20 grudnia 2011 roku pozwany wystawił na zlecenie powoda weksel własny bez protestu na kwotę 26.000 Zł płatną 15 marca 2012 roku w Ł., którego posiadaczem jest powód. Pozwany nie wykupił weksla w terminie ani po wezwaniu go do wykupu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 18 lutego 2015 roku wydanym pod sygnaturą akt I Nc 111/15 Sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W dniu 12 marca 2015 roku T. M. zaskarżył powyższy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym sygn. akt I Nc 111/15 w całości wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty, oddalenie powództwa, wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut wygaśnięcia zobowiązania wynikającego z weksla z uwagi na fakt, iż pozwany w dniu 7 lutego 2013 roku wpłacił powodowi kwotę 10.000 zł tytułem zwrotu pożyczki, której weksel był zabezpieczeniem, na dowód czego pozwany załączył oświadczenie z dnia 17 lutego 2013 roku opatrzone podpisem J. Ł..

W piśmie procesowym z dnia 30 listopada 2015 roku pełnomocnik powoda popierał żądanie pozwu w całości wskazując, że dokument dotyczący zapłaty kwoty 10.000 zł, na który powołuje się pozwany nie jest związany z zobowiązaniem wynikającym z zabezpieczenia wekslowego. Pełnomocnik zaprzeczył jakoby pozwany spełnił roszczenie zabezpieczone wekslem w jakiegokolwiek części.

W piśmie procesowym z dnia 4 lutego 2016 roku pozwany podtrzymał twierdzenie, że roszczenie powoda zabezpieczone przedmiotowym wekslem wygasło na skutek zwrotu kwoty udzielonej przez powoda pożyczki, dodatkowo wskazując, że weksel własny wystawiony w dniu 20 listopada 2011 roku został podarty przez pozwanego w obecności powoda co w ocenie pozwanego oznacza, że pozwany spełnił w całości zobowiązanie wynikające z zadłużenia wobec powoda.

Na rozprawie w dniu 30 stycznia 2017 roku po wywołaniu sprawy stawili się pełnomocnik powoda oraz pełnomocnik pozwanego. Powód i pozwany nie stawili się. Pełnomocnik pozwanego okazał zaświadczenie od lekarza specjalisty chorób wewnętrznych, z którego wynikała niezdolność pozwanego do pracy w dniach od 27 stycznia 2016 roku do dnia 6 lutego 2017 roku i wniósł o odroczenie rozprawy oraz o oddalenie powództwa oświadczając, że jest posiadaniem dokumentów dotyczących spłaty zobowiązań wynikających z weksli będących przedmiotem niniejszej sprawy.

Na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2017 roku bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku, pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że suma z weksla została spłacona, na dowód czego złożył do akt oświadczenie powoda z dnia 8 marca 2015 roku oraz pokwitowanie z dnia 10 marca 2015 roku. Jako ewentualny podnosił zarzut potrącenia w związku z faktem, że spłacona kwota 30.000 zł, dotyczyła weksla objętego pozwem w niniejszej sprawie.

Powód ani jego pełnomocnik nie stawili się na terminie rozprawy.

Wyrokiem z dnia 10 maja 2017r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi uchylił nakaz zapłaty z dnia 18 lutego 2015r. wydany w sprawie sygn. akt I Nc 111/15 w całości oraz oddalił powództwo.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł powód.

Skarżący zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu:

1.naruszenie prawa procesowego art. 380 k.p.c. w zw. z art. 225 k.p.c. poprzez niepodjęcie ponownie postępowania po jego zamknięciu pomimo ujawnienia okoliczności budzących poważne wątpliwości;

2.naruszenie prawa procesowego – przepisu art. 380 k.p.c. w zw. z art./ 493 §1 k.p.c. poprzez przyjęcie twierdzeń i dowodów przedstawionych przez pozwanego na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2017r.;

3.naruszenie prawa procesowego – przepisu ary. 233 k.p.c. poprzez brak analizy twierdzeń pozwanego, co do zapłaty powodowi dochodzonej pozwem kwoty w oparciu o oświadczenie o zapłacie z dnia 16 stycznia 2013r. załączonego do pisma pozwanego z dnia 1 lutego 2016r.

W konkluzji skarżący wniósł o:

1.zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie o utrzymaniu w mocy nakazu zapłaty wydanego w sprawie INc 111/15 w całości;

2.zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Na rozprawie przed Sądem Okręgowym Łodzi w dniu 14 listopada 2017r. pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom skarżącego podniesionym apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, ocenionym bez przekroczenia granic swobodnej ocen dowodów, wyznaczonej dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c.

Ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, bez konieczności ponownego ich przytaczania.

Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji jest swobodna, lecz na pewno niedowolna, Sąd I instancji wskazał dowody, na których oparł ustalenia stanu faktycznego. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie jest sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego, czy też logicznego rozumowania.

W szczególności, nie znajduje żadnego uzasadnienia zarzut naruszenia przez Sad I instancji 380 k.p.c. W zw. z art. 225 k.p.c.

Stosownie do art. 316 § 1 k.p.c., po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy.

W rozpoznawanej sprawie na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2017r. bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku, Sąd I instancji przeprowadził dowód z przesłuchania stron, ograniczając go do przesłuchania pozwanego, bowiem powód pomimo prawidłowego wezwania nie stawił się na termin rozprawy. Na terminie rozprawy nie był także obecny pełnomocnik powoda. Sąd I instancji oprócz dowodu z przesłuchania stron na terminie rozprawy dopuścił także dowód z dokumentów znajdujących się w aktach sygn. akt IC 538/15.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w sposób prawidłowy pominął pismo procesowe pełnomocnika powoda z dnia 9 maja 2017 roku, bowiem zostało ono złożone już po zamknięciu rozprawy. Pełnomocnik powoda miał możliwość zajęcia stanowiska w sprawie o treści odpowiadającej treści złożonego w dniu 9 maja 2017 roku pisma procesowego, w tym prawo do zgłoszenia wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na terminie rozprawy w dniu 26 kwietnia 2017 roku. Pełnomocnik powoda nie stawił się na powyższy termin mimo, że pełnomocnik pozwanego na poprzednim terminie rozprawy w dniu 30 stycznia 2017 roku oświadczył, iż jest w posiadaniu

dokumentów dotyczących spłaty zobowiązań wynikających z weksla będącego przedmiotem niniejszej sprawy. Mając taką informację, mimo to pełnomocnik powoda nie stawiał się na termin rozprawy w dniu 26 kwietnia 2017 roku, nie usprawiedliwił swej nieobecności, nie wnosił o odroczenie rozprawy, na terminie rozprawy nie stawiał się także powód.

Nie znajduje także uzasadnienia zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 380 k.p.c. w zw. z art. 493§ 1 k.p.c.

Zgodzić należy się w pełni z Sądem I instancji, że pozwany dowodem ze swojego przesłuchania oraz dowodem w postaci załączonych do akt dokumentów wykazał, iż kwota pożyczki udzielonej pozwanemu w 2011 roku przez powoda została w całości spłacona, w tym również kwota widniejąca na wekslu wystawionym w dniu 20 listopada 2011 roku na kwotę 26.000zł. Jak wynika z przeprowadzonych dowodów, w dniu 16 stycznia 2013 roku pozwany przekazał powodowi w jego siedzibie przy ulicy (...) w Ł. kwotę 30.000 zł na dowód, czego pozwany sporządził oświadczenie o wpłaceniu powyższej kwoty, które zostało podpisane przez powoda. Zgodnie z porozumieniem między stronami kwota 30.000 zł została zaliczona przez powoda na poczet weksla wystawionego w dniu 20 listopada 2011 roku na kwotę 26.000 zł. Pozwany w sposób szczegółowy wyjaśnił, jaką kwotę pożyczył od pozwanego, na jaki cel, kiedy i gdzie dokonywał zwrotu rat pożyczki. Rację ma Sąd I instancji, że zeznania pozwanego są spójne i logiczne oraz korespondują z dokumentami znajdującymi się w aktach sprawy. W tym stanie rzeczy brak było podstaw, by odmówić wiary zeznaniom pozwanego. Wiarygodności zeznań pozwanego nie podważył i nie starał się nawet podważyć sam powód, który reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie był w ogóle zainteresowany wynikiem postępowania. Powód nie stawiał się na żaden z terminów rozprawy w celu złożenia zeznań w sprawie, przedstawienia swojego stanowiska, ustosunkowania się do zarzutów podnoszonych przez pozwanego, w tym zarzutu dotyczącego spłacenia całej pożyczonej od powoda kwoty. Nadto, jak wynika z oświadczenia pełnomocnika powoda złożonego na rozprawie w dniu 30 stycznia 2017 roku, pełnomocnik powoda nie miał kontaktu z powodem od dłuższego czasu i nie był w stanie wyjaśnić przyczyn jego niestawiennictwa na rozprawie w dniu 30 stycznia 2017 roku. Ani powód ani też jego pełnomocnik nie stawili się także na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2017r., bezpośrednio poprzedzającej wydanie zaskarżonego wyroku.

Mając na wadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił apelację, jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z §2 ust. 3 i § 10 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.Poz.1800, ze zm. Dz. U. Z 2016r. poz.1668).